

МАТЕРІАЛИ**щодо змісту тематичних заходів/повідомлень з нагоди Дня захисників і захисниць України**

День захисників і захисниць – передусім свято тих, завдяки кому ми втримали незалежність, маємо змогу й за нинішніх воєнних реалій працювати, творити, виховувати дітей.

Цього дня ми вшановуємо сучасних захисників і захисниць України та українських героїв різних епох. Сучасні воїни примножують і розвивають тисячолітні українські військові традиції. Дякуємо всім, хто нині боронить нашу незалежність, і маємо згадати кожного, хто віддав життя за Україну.

Це свято – ще одна можливість подякувати за захист Силам оборони України. Наша подяка – не щось абстрактне і безособове, адже в кожного з нас є рідні, друзі, колеги, котрі несуть службу у силових структурах.

Ми повинні забезпечувати нашій армії міцний тил – кожен у свій спосіб, але з максимальною самовіддачею, так, щоб це посилювало наших оборонців і наближало Перемогу.

Сучасні воїни примножують і розвивають тисячолітні українські військові традиції. Українська армія береже імена героїв минулих епох – від воїнів-русичів і козаків до січових стрільців і вояків УПА. Тому у війську утвердилися назви частин, пов'язані з легендарними українськими полководцями та ушанованими формаціями минулого.

Війна формує та гартує українську націю. Героїзмом, відвагою та самовідданістю нинішні захисники і захисниці завоювали найвищий рівень довіри в українців. Цим ми викликаємо повагу і в світі.

Власною боротьбою ми змінюємо світ. Бо відстоюємо свободу та незалежність не лише України, а й Європи. Віримо, що нинішні захисники та захисниці здобудуть Перемогу.

Історична довідка

1 жовтня українці відзначають свято Покрови Пресвятої Богородиці. Ідея заступництва Божої Матері – захисниці від ворогів – має глибоке коріння із часів Русі і запровадження християнства у 988 році. Князь Ярослав Мудрий збудував у Києві церкву на Золотих Воротах як вияв вдячності Богові і Пресвятій Богородиці. 1039 року він віддав народ Русі під опіку Божої Матері.

Свято Покрови Пресвятої Богородиці було одним із найголовніших свят козаків, за що воно отримало другу назву – Козацька Покрова. Саме на свято Покрови козаки проводили ради, на яких вибирали нового гетьмана або членів старшини.

Тоді ж виник новий тип ікони – «Козацька Покрова», де під омофором Богородиці зображуються українські ієрархи, гетьмани і козаки. Також вшанування козаками Покрови позначилось і на топоніміці території їхнього проживання – сьогодні багато сіл в Україні носять назви «Покровка», «Покровське», «Новопокровка».

У добу Української революції 1917–1921 років відроджувалися традиції військово-козацької спільноти. Вони стали основою для розбудови збройних сил УНР, Української Держави та ЗУНР. Передусім це простежується в найменуваннях військових формацій. Першим таким підрозділом став Український козацький полк імені Богдана Хмельницького, створений у травні 1917 року. Згодом виникли формування, названі на честь видатних козацьких командирів – Петра Дорошенка, Костя Гордієнка, Івана Мазепи. Козацький «відбиток» є й у таких назвах: Січові стрільці, Запорізька група, Сердюцька дивізія, Запорізька Січ, гайдамацькі полки та вільне козацтво.

Козацькі військові традиції в добу Української революції прослідковуються також у військовій символіці (стяги, відзнаки), назвах військової техніки (панцерні потяги «Хортиця», «Запорожець», «Полуботок» та інші), назвах кораблів (крейсер «Гетьман Іван Мазепа», канонерський човен «Запорожець»). Окремо слід згадати військову термінологію, якою послуговувалися для позначення рангів, посад і військово-структурних елементів: козак, ройовий, чотар, бунчужний, півсотенний, сотник, курінний, осавул, полковник, отаман бригади, отаман дивізії, отаман корпусу. Це відображалось в одностроях і зовнішньому вигляді вояків українських військових формацій тих часів. Кашкет-«мазепинка», чорні шапки з кольоровими шликами, черкески й інші елементи старовинного українського військового одягу. Часто бійці за зразком козаків голили голови, залишаючи лише оселедець.

У Другій світовій війні українці боролись із нацизмом в лавах Червоної армії, Української повстанської армії та в арміях Об'єднаних Націй. Уродженці різних куточків України й українці світу, котрі були в регулярних арміях або ставали партизанами, служили у допоміжних формуваннях чи на передовій, пройшли усю війну чи загинули в боротьбі, пліч-о-пліч із іншими народами боролись проти нацизму. Вояки Української повстанської армії брали до рук зброю, аби захистити українців від обох тоталітарних режимів – нацистського та комуністичного. Боролись за відновлення української державності, наслідували козацькі військові традиції. Символічний день її створення – у день Покрови Пресвятої Богородиці у 1942 році. Боротьба УПА була продовженням українського визвольного руху періоду Української революції 1917–1921 років, підпільно-бойової Української військової організації та Організації українських націоналістів у 1920–1930-х роках.

Сьогодні наше військо стало однією із найбоездатніших армій Європи та світу, маючи за плечима 10 років бойового досвіду. Вже під час російсько-української війни Україна реформувала і модернізувала Збройні сили, а також відновила питоמו українські мілітарні традиції, інтенсифікувала ідеологічну складову патріотичного виховання особового складу.

У боях із підрозділами російської регулярної армії наша армія професіоналізувалася і стала однією із найважливіших інституцій країни. Збройним силам сьогодні найбільше довіряє українське суспільство.

Сучасні збройні сили отримали у спадок від попередніх поколінь головний убір, знаки розрізнення та гасло.

«Мазепинка» – головний убір із переднім клиноподібним розрізом, частина українського військового вбрання. Вона стилізовано наслідує вигляд козацьких головних уборів другої половини XVII століття, коли гетьманував Іван Мазепа. Саме так їх зображували на тогочасних портретах. «Мазепинки» почали носити Українські січові стрільці під час Першої світової війни. Згодом цей головний убір набув поширення в інших українських формаціях – Галицькій Армії, Карпатській Січі та УПА. Від 2017 року «мазепинка» є офіційним головним убором Збройних сил України.

Нарукавний тризуб – знак розрізнення, що носили на рукавах одностроїв вояки Армії УНР і сам Головний отаман Симон Петлюра. «Тризуб матерчатий, фарби по родах зброї, форми по малюнку», – йшлося в наказі 30 липня 1919 року. Простий, без деталізації, тризуб легко було виготовити в умовах безперервних бойових дій та невеликого і нестабільного тилу Армії УНР. Продовжуючи петлюрівські традиції, сучасні захисники України носять тризуби на рукавах одностроїв.

«Слава Україні! – Героям слава!» – гасло Української повстанської армії. Нині воно є офіційним вітанням у Збройних силах України. «Слава Україні!» почали вітатися вояки кінного дивізіону 1-го Запорізького полку Армії УНР. На це відповідали: «Козакам слава!». Звертання «Слава Україні! – Героям слава!» затвердив навесні 1941 року II Великий збір ОУН під проводом Степана Бандери. 4 жовтня 2018 року Верховна Рада затвердила вітання «Слава Україні! – Героям слава!» як офіційне в Збройних силах та у Національній поліції.

(Матеріали базуються на напрацюваннях Українського інституту національної пам'яті)